

1) Изявително-то изричя дѣйствиѣ-то като положително; като: *пишѣхъ, писахъ, щѣхъ пишѣхъ* и пр.

2) Повелително-то изричя заповѣдь за да се върши едно дѣйствиѣ; като: *пиши!*

3) Условно-то показва, че дѣйствиѣ-то се върши по едно условіе, напр. по желаніе-то на нѣкого; като: ако щещъ, *писвамъ, съдвамъ* и пр.

4) *Подчинително-шо* не е друго освѣнь изявително-то, придружено съ съѣзъ; то показва че дѣйствиѣ-то се върши въ зависимостъ отъ друго; като: *кажи му да пише, да си иде* и пр.)

Забѣлѣжв. У старо-българскый языкъ има и друго наклоненіе, нарѣчено *неопрѣдѣлително*, кое-то показва дѣйствиѣ-то въ различни видове, безъ да забѣлѣжава врѣмя-то, въ кое-то се върши и лице-то, кое-то го върши; като: *писати, написати, играти* и пр. Това наклоненіе усѣчено и придружено съ глаголь *щѣхъ* употребява се въ сегашный българскый языкъ за да прави сложно-то бѣдѣще неопрѣдѣлено; като: *писа-щѣхъ, написа-щѣхъ, игра-щѣхъ* и пр.)

91. Дѣйствиѣ-то или състояніе-то може се явява у различни врѣмена, кои-то главны сѣ три: *настояще, прѣминѣло* и *бѣдѣще*;

1) *Настояще-шо* показва, че дѣйствиѣ то се явява въ това врѣмя, кога става за него дума; като: *пишѣхъ, съдѣхъ* (сега).

2) *Прѣминѣло-шо*, кое-то има пять различни врѣмена:

а) *Прѣминѣло неокончашелно*, кое-то показва, че